

Leerrede over Mattheüs 3: 13 t/m 17 uitgesproken op Woensdagavond 27/07/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 29: 1 en 6

Lezen - Mattheüs 3

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., het gehele doopformulier voor volwassenen t/m de beantwoording van de vragen, en de zegenbede.

Toespraak:

Ik zal vooraf een kort woord tot ulieden (de dopelingen) preken.

Het is voor ulieden een hoogst gewichtig ogenblik, dat gij hier staat als voor het aangezicht Gods, en openlijk begeert in Zijn kerk en gemeente te worden opgenomen alsook het teken en zegel van Gods genade te ontvangen. Immers, in het formulier komt nog voor, dat wij verplicht worden tot een nieuwe gehoorzaamheid, om die enige en waarachtige God van harte lief te hebben en te vrezen. En mij dacht: als er ooit enigen in ons midden waren die uitwendig redenen hadden tot dankbaarheid, dan betaamt het ulieden wel. Hoevelen van uw familie zijn er niet, alleen omdat zij tot het nageslacht van Abraham behoorden, in concentratiekampen gevallen, bijna gehele families zijn op moorddadige wijze omgebracht, hebben hun leven in ellende geëindigd.

Gij, moeder, zijt ook weggevoerd, en wij kunnen allen wel zeggen, dat God de gebeden heeft verhoord, en u heeft wedergebracht in het midden der uwen, in het gezin, bij uw man, en ook in het midden van uw kinderen, waarmede gij nu hier staat als voor het aangezicht van God, om door het teken des verbonds, hier in deze wereld ook openbaar te mogen zijn als christenen. Dat de grote onderscheiding van God, u persoonlijk, maar ook uw kinderen, ten zeerste aan het hart moge gaan. Het had zo anders kunnen zijn, hé? Nú staat gij hier, maar een wrede dood had ook u uit elkaar kunnen scheuren.

Ten andere gedenk ik ook dit, dat wij elkander hebben leren kennen onder de voorzienige hand Gods. Laat ik alzo spreken, dat ik ulieden dikwijls heb mogen dienen - en dat alleen uit Gods vriendschap en genade - in bekommernis en duisternis, en dat het Woord Gods u dikwijls geweest is tot een richtsnoer en tot leiding. Daar dan nu die almachtige God niet alleen door de prediking des Woords als tot ons komt en ulieden dient, maar nu ook door het Sacrament als de genadehand tot u uitstrekt, en een Drieëinig God Zich uitspreekt alles voor ulieden te willen zijn, och, dat God dan geve, dat de doop zulk een inslag bij ulieden hebbe, dat gij niet rust vóórdat ook de betekende zaak des doops in zijn volle inhoud door Gods Geest gewrocht in ulieder hart zij, opdat dat dan zij tot persoonlijke blijdschap, ook van die u liefhebben, maar boven alles tot eer en heerlijkheid Gods.

Ik wens dan ulieden rijkelijk toe de vreze des HEEREN, als het beginsel der ware wijsheid, opdat het u moge welgaan en de doop nog zijn gewenste vrucht van zich afwerpe, opdat de Name Gods door u verheerlijkt, geprezen en geroemd worde (want dat komt Hem toe, en dat is Hij waardig tot in eeuwigheid) en het straks, wanneer dit moeitevolle leven - want, dat is het toch! - geëindigd zal zijn, het ook voor ulieden zal mogen zijn: de strijd gestreden en de loop geëindigd, om te mogen ingaan in die stad met paarden poorten, en het ook zou zijn voor u, moeder, die gereed staat hier het teken en zegel van Gods genade met deze volwassen kinderen

te ontvangen, maar ook met uw echtgenoot en die u lief zijn, te kunnen zeggen: hier zijn wij, en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit en goedheid, om dan hier al de vrucht van te mogen wegdragen, opdat dat alles zij Gode tot dankzegging. Dat zij zo.

Anna, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Meyer, (dezelfde woorden)

Branca, (dezelfde woorden)

Clasina, (dezelfde woorden)

Kaatje, (dezelfde woorden)

(staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal' ...

Eer wij met dankgebed eindigen, laten wij nog vooraf zingen uit Psalm 105 het 4e alsook het 5e vers:

4. Gij volk, uit Abraham gesproten,
dat zoveel gunsten hebt genoten,...
5. God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
maar eeuwig Zijn verbond gedenken;...

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Wij vragen uw aandacht voor een gedeelte van het ons zo-even gelezen hoofdstuk, het 3e uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Mattheüs, en wel nader het 13e tot en met het 17e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

13. *Toen kwam Jezus van Galiléa naar de Jordaan, tot Johannes, om van hem gedoopt te worden.*
14. *Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?*
15. *Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.*
16. *En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest Gods neder dalen, gelijk een duive, en op Hem komen.*
17. *En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb!*

Leerrede.

Ik zal trachten (het is nog maar een klein poosje dat wij dienst kunnen hebben), naar aanleiding van de plechtigheid des doops, kortelijk bij de doop van Christus stil te staan. Wij kunnen er niet over uitweiden, want de stof die ik u voorlas is van dien aard, dat wij daar wel uren over zouden kunnen spreken.

Ik zal dan hiermede beginnen, dat de Evangelist Markus de zaak aldus begint te beschrijven, dat Jezus van Názareth kwam, gelegen in Galiléa, waar Nathánaël van zei (toen Filippus hem kwam roepen, zeggende: "Wij hebben Dien gevonden, van Welke Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, de Zoon van Jozef, van Názareth"): "Kan uit Názareth iets goeds zijn?" Van zulk een plaats? Uit Galiléa, ook wel genoemd: Galiléa der heidenen?

En daar wilde Jezus wonen! Het is een zeer kort woord, maar van welk een inhoud! Hij, Die rein, heilig, vlekkeloos, zonder zonde was, is de broeders in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde, en kwam in het midden van zondaren wonen. Wie kan uitspreken de onnaspeurlijke zondaarsliefde van Jezus Christus?

Immers, als het wat werkelijkheid in ons hart wordt - ik heb gezondigd, ik ben een zondaar, ik ben een overtreder van de wet Gods - hoe bevinden wij ons dan? Toch totaal moederziel alleen? Want wij zijn schepselen Gods, en wij zijn God kwijt! Wij zijn van Hem gescheiden en vervreemd door de zonde, wij staan alléén.

Nu lezen wij hier, dat de Zone Gods Zijn intrek te Názareth nam, in Galiléa. Daar wilde Hij onder hen wonen, om te bewijzen: Ik wil met ulieden, zondaren, te doen hebben. Waarom gaf de Koning daar de voorkeur aan? Omdat die het hardst onderwijs nodig hadden! Die hadden het meest behoefte om geleerd en gediend te worden.

Daarom lezen wij ook later, dat Jezus tot zijn discipelen zei, dat zij moesten gaan leren onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. Want daar zaten toch zulke kwaaddoeners: die hadden de Heere der heerlijkheid gekruisigd! Jezus zegt niet: je moet Jeruzalem maar Jeruzalem laten, sla dat maar over, maar geeft juist bevel dat ze beginnen moesten van Jeruzalem, de bloedstad, die der profeten bloed had laten stromen, zelfs het bloed van de Zone Gods.

Hij kwam dan van Galiléa naar de Jordaan, waar Johannes de Doper was, om, zoals wij lezen: "van hem gedoopt te worden." Dat was dus het doel van des Konings reis: Hij wilde gedoopt zijn. Maar ... Jezus had toch niet nodig om gedoopt te worden! De doop is toch een Sacrament van reinigmaking, van afwassing der zonde, en van inlijving in de kerk? Jezus had toch geen zonde? Hoe kon Hij dan tot Johannes de Doper gaan? Had Hij nodig om ingelijfd te worden in de kerk, in de gemeente? Was het wel op zijn plaats, dat Jezus Zich liet dopen?

Ja! En daar kunnen zondaars in hun staat van ongeluk soms door de verlichting des Geestes zó achter komen, dat hen dat dermate blijdschap des harten geeft zelfs tot opspringens toe. Want, welk een plaats heeft onze gezegende Heiland en Zaligmaker willen innemen? De apostel Paulus noemt het: "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Jezus wilde Zich hier op aarde bewijzen in het midden van de anderen als een Zondaar.

Gij zult zeggen: "Dàt is te sterk uitgedrukt!" Nu, dan zal ik het nòg sterker uitdrukken, en aantonen dat het zo is. Wie had op Zich genomen Borg te zijn? Dat was toch Jezus Christus? Dat heeft Hij gedaan in de stilte der eeuwigheid. De vraag toch des Vaders was: "Wie is Hij, Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?" Dat nam Jezus Christus op Zich. Luther zegt hiervan: dat, door die daad Jezus Christus de grootste zondaar geweest is. Niet, dat Hij voor Zichzelf zonde had, want Hij was rein, heilig, vlekkeloos, maar Hij eigende Zich al de zonden van Zijn ganse bruidskerk toe! Waartoe? Om daarvoor te betalen. Opdat Hij, door God, Zijn Vader, en door de Goddelijke Wet als Zondaar gerekend, Eén voor allen de rekening zou vereffenen.

Daarom noemt de apostel Paulus dat ook in zijn tweede brief aan de Corinthiërs in het vijfde hoofdstuk: "Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege, laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Dus, kwam Christus in onze staat, om alles in het reine te brengen, en ons over te brengen in Zijn staat. Dat noemt de apostel Petrus: "Door Welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der goddelijke natuur deelachtig zoudt worden."

Zo kwam Hij dus, zeggen wij, in onze staat, opdat wij in de Zijne zouden komen, in een geheel reine en zuivere. Dat is de verborgenheid des geloofs, de verborgenheid des Evangelies, waar ik, gij, een ieder van nature blind voor staan, doordat wij verstrikt zijn in een verbroken werkverbond, missend en dervend alle geestelijk licht en geestelijke kennis.

Zó verblind, dat wij daartoe nodig hebben de genade des Geestes om er bij gebracht te worden en in die verborgenheid te worden ingeleid. Anders blijven wij werkzaam met: dít te doen en dàt te laten, zoekend met onze werken de zonde te boven te komen en geen zondaar te zijn.

Hier zien wij Jezus Christus, Die geen zonde had, Zich al de zonden toe-eigenen, en komt Hij tot Johannes de Doper net als iedere zondaar: "Johannes, wil je Mij dopen?" Wat een vernedering! Wat een liefde! Wat heeft die Koning Zich getroost! Is het wonder dat Paulus dat noemt: "De broederen in alles gelijk geworden?" Hij wilde in alles met ons gelijk staan, niet het minste boven ons. Niet in véél gelijk, maar in alles.

Letten wij nu op déze zaak: de doop is het teken en zegel van Gods genade. Het is het teken des verbonds, van inlijving in de kerk, in de gemeente. Letten wij nu hierop, om de zaak recht te bezien. Oorspronkelijk zijn wij schepselen Gods. "Hebben wij - zegt Maleáchi -niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?" Schepper en schepsel behoren bij elkaar.

Wat doen echter de zonden? Die brengen de breuk teweeg, de scheiding. En nu geeft Jezus hier te kennen, met het aannemen van onze zonden, dat Hij in Zijn knechtelijke gestalte de zonde moest torsen, dus noodwendig door de zonde in de scheiding moest komen met Zijn Vader, wat ten zeerste in Gethsémané en aan het kruis openbaar is gekomen, waar Hij riep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Dat is door de zonde.

Niemand kent de Vader nader dan de Zoon, want: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God." Jezus wist dus de moordende werking der zonde, dat wat samen hoorde van elkaar werd gescheiden. Hij kwam in die scheiding, en wenste het teken te hebben - het zegel des verbonds - van het verbond der genade, waar de Vader de Auteur en Uitdenker van is, en waar Jezus Christus het Hoofd van is.

Christus, als Hoofd, wilde het teken des verbonds hebben, het water, het teken des doops. Gelijk een ieder van al Zijn gelovigen en al degenen die onder het Nieuwe Testament deel krijgen aan het verbond der genade, het teken des verbonds, het doopsel op het voorhoofd wensen, zo neemt Jezus ook die plaats in. Hij wil dat teken hebben en alzo de broederen in alles gelijk zijn, tot troost voor een ieder belanghebbende: Ik ben uwer gelijk om u te dienen.

Ik zeg dat ulieden, gedoopten, opdat, wat er in uw leven ook moge voorkomen aangaande de tijd of de eeuwigheid, naar ziel of lichaam, gij zoudt gedenken dat gij getekend zijt in de Naam van een Drienig God.

Er waren eens drie Jodenmeisjes, die door hun ouders waren verstoten omdat zij het Nieuwe Testament lazen. Hun vader kwam daar achter, zette hen het huis uit en wilde niets meer met hen te doen hebben. Zij zijn toen in Alblas gaan wonen en zijn daar in de Hervormde kerk gedoopt. In die tijd hadden zij veel vrienden. Maar er brak een tijd aan van grote armoede, waarin maar weinig vriendschap aan die meisjes werd besteed. Toen schreven zij, op een tijd dat hun tijdelijke en geestelijke nood zeer hoog was, aan een zekere Dirk Verhey heel hun hart uit. Die schreef terug, dat zij maar eens aan hun doop moesten gedenken, daarin had God Drienig Zich aan hun verbonden, voor de tijd en voor de eeuwigheid. Dan moesten zij maar eens pleiten op dat verbond waarvan zij het teken aan hun voorhoofd hadden.

Dat zeg ik ulieden ook, en bedenkt dan, dat Jezus Zelf tot Johannes de Doper heeft willen gaan om gedoopt te worden, om hier in alles Broederlijke gemeenschap te kunnen bewijzen, en in alles de broederen gelijk te zijn, opdat wij vrijmoedigheid zouden hebben in al onze zonden, en banden, en noden, om ons als op Hem te werpen en gelovig tot Hem uit te treden.

Toen dan Jezus tot Johannes de Doper kwam om van hem gedoopt te worden (Johannes was een waar knecht Gods, en een door God Zelf geordende dienaar) dan lezen wij hier: "Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot Mij?" De inhoud is, dat Johannes nog wel eens een doop van Christus, een doop des Geestes kon gebruiken.

Jezus zegt wel van hem: "Onder degenen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Doper", die de eer had, om voor Christus heen te gaan als de voorloper, de wegbereider. Maar Johannes is niet zó: hier ben ik, als een bijzonder begenadigd mens, de voorloper voor Jezus heen. Neen, er is bij Johannes geen hoogheid, geen hoogmoed, geen bijzonder uitblinken boven allen.

Hij is zich bewust, als dienaar van Christus in het zijne - gelijk heden ten dage iedere ware dienaar, ieder begenadigde en ieder kind Gods weet: welk een gebrek en tekort heb ik in mijzelf! Genáde moet alles dekken! Daarom kan Johannes de Doper volgens zijn eigen inzicht nog wel eens een doop van Christus gebruiken, waaruit hij zegt: "Komt Gij tot mij?" Hij wil zeggen: moet ik zulk een werk aan U doen? Besteed Gij aan mij nog eens een geestelijke doop.

Johannes zegt dat zo uit grond van zijn onwaardigheid, maar ook omdat Johannes de verborgenheid van die diepe vernedering van Christus op dat ogenblik niet goed doorziet. Want het is een verborgenheid zó groot, dat, als wij er voor komen te staan, ons dan alles als duizelt.

Want wij kunnen dat lezen en er over praten, maar als het nu eens werkelijkheid is, net als bij Johannes? Die wordt hier voor de werkelijkheid geplaatst van Christus' buitengewone vernedering, en dat is zó groot, dat Johannes het niet ten volle machtig is.

Maar nu spreekt Jezus slechts één woord, Hij zegt dit: "Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen." Dan lezen wij: "Toen liet hij van Hem af." Jezus zegt niet: also betaamt Mij alle gerechtigheid te vervullen, of u. Maar Jezus zegt: u èn Mij; Hij spreekt over: ons, wij samen. Daar wil Jezus dus zeggen: Johannes, gij zijt de persoon om te dopen, gij zijt dienaar, en Ik neem de plaats in voor Mijn Vader als Borg en Middelaar. Ik neem al de zonden der uitverkorenen op Mij, en nu wil Ik het teken des verbonds ontvangen, en dat ook dragen als in gehoorzaamheid, zijnde de gehoorzaamheid des geloofs, en in onderwerping aan alle eis Mijns Vaders en van het verbond der genade.

Dus Christus verbindt Zich hier ook in volkomen gehoorzaamheid onder de heerschappij Zijns Vaders en aan het verbond der genade, tot troost voor een ieder, die zichzelf niet kan zaligen. Christus heeft Zich in de doop verbonden, dat Hij het zal doen en dat Hij alles wil zijn. Toen liet Johannes af. Het betaamde hem en Christus, allebei, om zich onder de heerschappij van God, onder Zijn rechten en inzettingen te geven.

Nu daalt Jezus met Johannes af in de Jordaan - in het Oosten geschiedde de doop immers door onderdompeling - en verdwijnt onder water, als teken: Ik delg alle zonden die op Mij liggen. Ik wil die geheel doen verdwijnen, alle zonden die Mijn kerk eigen zijn, opdat, zoals Ik uit het water opkom, als teken en symbool van nieuw leven, Mijn ganse kerk in Mij de zonde zou afsterven en zou opstaan tot een nieuw leven: "het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden", het één zowel als het ander. Het ene afgedaan, en nu in een nieuwe staat. Dat wilde Jezus betonen.

Merkt nu ook nog hierop, dat Jezus hierin tegelijk de doop zulk een hoge plaats heeft gegeven. Want Hij heeft de doop in eigen Persoon willen heiligen, als het Hoofd van het Nieuwe Verbond, het verbond der genade. Zo heeft Hij de doop also geheiligd, dat die nog zijn heiligende en gezegende kracht van zich afwerpt.

Er wordt wel eens gesproken over de doop, of die geldig is of niet, wegens heel de kerkelijke situatie in ons vaderland. Nu, Christus heeft Zich laten dopen, en heeft het verbond der genade bekrachtigd. Hij is Hoofd van Zijn gemeente en stelt Zijn dienaren aan, opdat Zijn dienaren zouden staan als in Zijn inzettingen en ordonnantiën en in dat verbond der genade, opdat zij in Zijn Naam zouden dienen, en een dienende krachtig openbaar zou worden de volgeling - een dienaar - van Christus te zijn.

Nu is de doop zó door Christus geheiligd, dat hij in de troon van God als geldend en heilig aangemerkt is. En omdat de doop in de troon van God aangemerkt wordt en heilig is, ligt er op een ieder gedoopte zulk een grote en zware verantwoordelijkheid: geef ik God, mijn Schepper, plaats? Heb ik mijzelf al ganselijk aan die Drieënige God opgedragen?

Wilde de Vader zondaars zalig maken, Christus heeft Zich daartoe gegeven. Wil de Heilige Geest het werk toepassen, Christus heeft daartoe alles voldaan, opdat dat werk, waar de Vader de Auteur van is en de Heilige Geest de Toepasser, zijn loop zou kunnen hebben, zó dat de werken van almacht, genade, zaligheid en eeuwig leven hier in vrucht zouden openbaar worden in onderwerpen, mensen die daaruit God roemen, prijzen en bedanken.

Dat een ieder in onze vergadering, maar inzonderheid gijlieden, gedoopten, dat dan recht beseffe, dat de doop een grote verantwoordelijkheid op u legt. Want nu heeft God Drieëinig Zich aan u verbonden. Nu geldt het ook van uw zijde om u ten volle aan Hem te verbinden, steeds weer bij vernieuwing. Dan zult gij kunnen ervaren, dat Hij zo'n lieve en getrouwe God is, Die in daden wil bevestigen, welke belangen gij ook hebt:

Opent uwen mond;
Eist van Mij vrijmoedig,
op Mijn trouwverbond;
Al wat u ontbreekt,
schenk Ik, zo gij 't smeekt,
mild en overvloedig.

Zo moogt gij dus op de doop pleiten. Er ligt een verantwoordelijkheid op u die groot is, want God wil bij u de eerste plaats innemen, maar gij moogt vrijelijk op uw doop pleiten, dat God Drieëinig Zich daarin aan u heeft verbonden; en Christus heeft de doop gezegend en bekrachtigd.

Nu verder nog dit: in die diepe vernedering - waar Christus hier inkomt - openen zich de hemelen. Daar verdwijnt voor Johannes, en voor Jezus, het zichtbare, en komt de troon der hoge Majesteit openbaar, Die spreekt: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke ik Mijn welbehagen heb."

De Vader heeft een welbehagen in de vernedering van Christus, ook in Zijn doop, daar gaat de Vader mee akkoord. Dus Hij predikt en betuigt voor het ganse wereldrond, dat Christus Hem in die diepe vernedering aangenaam en welgevallig is. Hoger predikstoel is er nimmer geweest en hoger Prediker is er niet dan God de Vader Zelf. Zuiverder en reiner Evangelie kan niet verkondigd worden dan: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik al Mijn welbehagen heb." Dat is de uitspraak Gods. Voor Johannes zijn de hemelen geopend: God spreekt Zich uit over de Zoon.

Eenmaal zal de grote dag der dagen komen, dan zal in volle luister openbaar worden welk een plaats Christus heeft bij Zijn Vader. Doch nu is het in de doop al openbaar geworden, en die nu onder hun zonden en ellenden niets anders hebben dan: Jezus en Jezus alleen, daar wil God het óók openbaar brengen, welk een plaats Jezus bij Hem heeft. Want Hij heeft ook een welgevalen in Zijn volk, en dat kan alleen zijn in Christus, omdat Hij dáár welgevalen in heeft.

De derde zaak is, dat de Heilige Geest nederdaalde, in de gedaante van een duive. De Heilige Geest, de derde Persoon in het goddelijk Wezen. Waarom in de gedaante van een duif? Let wel; in de doop ligt mede begrepen dat men van nature onrein is, en gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, alzo reinigt het bloed en de geest van Christus van alle zonden.

Door de zonde is de onvrede en de ellende. Nu gebeurt er dit: Christus laat Zich dopen, de Vader predikt van Zijn Zoon en de derde Persoon, de Heilige Geest, bezegelt het met de vrede. Daar is een duif, als een teken des vredes.

Wij weten ook van de duif van Noach, dat die geen rust vond voor het hol van haar voet, want al haar nesten waren uit de bomen gespoeld, en zij keerde terug tot Noach, die Zijn hand uitstak en haar weer in de ark nam. Maar toen de bomen boven het water uitstaken, kwam de duif met een afgebroken olijfblad terug. Zij kwam als een boodschapper des vredes; het oordeel was voorbij, God gedacht Zijn verbond: vrede, vrede! Nu wil de Heilige Geest ook met zulk een teken afdalen, in de gedaante van een duif, openbaar brengend dat aan die handelingen en die vernedering van Christus de vrede verbonden is.

Wie wil dan de vrede genieten, wie de gunst van God? Dan is er maar één oplossing, en dat is: dat wij dan de nauwste vereniging met Jezus Christus zoeken. Die vereniging bestaat alleen door het geloof, en de Heilige Geest, Die het geloof werkt, doet dat in beantwoording van onze behoeften. Niet aan goede, deugdelijke mensen, maar aan zondaren! Dat een ieder dan wete wat hem past en betaamt, en welke plaats wij behoren in te nemen: om zondaar te zijn, voor het eerst, bij vernieuwing, bij de voortgang en tot het einde toe, steeds zondaar. Dan kunnen wij Jezus genieten, dan kunnen wij ook de vrucht van onze doop genieten. Dan kunnen wij ook de vrede genieten zoals de Heilige Geest ons die komt toe te passen en te schenken.

Wat zal ik daar nog aan toevoegen? Dat dat dan de Heilige Geest Zelf doe, en zowel het Woord als het Sacrament daartoe heilige, zegene en dienstbaar stelle, dat het moge zijn tot afbreking van het rijk der duisternis, maar tot opbouw van het Koninkrijk van Christus. Dat er nog velen worden toegevoegd tot die gemeente die zalig wordt, om te belijden van God de Vader en de schepping, van God de Zoon en de verlossing en van God de Heilige Geest en de heiligmaking. Dat dan die lieve, aanbiddelijke en getrouwe God, Die dus als Zijn hart uitspreekt door Woord en Sacrament, bewijzend zondaren te willen bezitten en zaligen, het ook bevestige naar het Woord Zijner belofte, dat Hij, waar Zijn Woord recht verkondigd wordt en de Sacramenten bediend worden naar Zijn inzettingen, wil werken bekering ten leven, opdat dat alles zij Gode tot dankzegging, eer, heerlijkheid en aanbidding in eeuwigheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 89: 7

Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!...

Zegen.

Gaat voort heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.